

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. V. An, & quinam fructus pignoris in sortem sint computandi; & in quibus casibus computari non debant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

minorem spectantium, ut ex jure Civili patet; cum ergo Ecclesia gaudeat jure minorum *Cap. primo & tertio de integ. restit.* consequenter etiam bona praelati seu administratoris illi tacite hypothecata erunt, pro mala administratione.

§. III.

Quanam res oppignorari, seu in pignus dari non possunt.

EArum rerum, quæ vendi per se ipsas absolute non possunt, prohibetur etiam oppignoratio, tum quod oppignoratio sit species alienationis, tum quod sit via ad venditionem talis pignoris, si debitor sit in mora solvendi, uti constat *ex Tit. ff. de distract. pign.* & hinc primò, quamvis in bonis Ecclesiæ generalis hypotheca constitui possit, ut ex dictis patet, in tali tamen etiam generali hypotheca non veniunt res sacræ, & suppellex sacra, quæ ad divinum cultum pertinent, nisi gravis necessitas haud etiam rerum venditionem permittrat, aut accessoria ratio aliud jubeat, *Cap. nullus r. h.* quo tamen in casu propriè jus pignoris in re sacra non habet Laicus, cum per oppignoracione propriè dictam, jus aliquod in re acquiratur, cujus juris in re sacra Laicus est incapax, sed nuda detentio, donec pecunia debita ei solvatur; secundò oppignorari propriè non potest liber homo, *juxta Cap. lator 2. h. r.* quamvis in casibus quibusdam capi, & incarcerari possit propter debita, dum eorum solutionem expediat, aut fidejussores constituat. Tertio oppignorari non potest res penitus aliena, quamvis enim hæc vendi possit *arg. Cap. Filius 5. de testam.*

pignori tamen dari non potest, cum venditionem rei alienæ per se non obligata maneat, ad præstandam venditionem, juxta superius dicta, non autem si Creditor rem pignori datam vendat in casu morantis solutionis, ad distulendum sibi debitum.

§. IV.

An Prælatus vel Rector Ecclesiæ res seu bona ejusdem oppignorari possit?

QUod non possit in rebus suæ Ecclesiæ specialem hypothecam constitutare, possit autem generalem, ex superius dictis jam patet, cum per generalem hypothecam non sit tam propria periculum rei Ecclesiasticæ venditæ, quale est, si specialiter res aliqua certa obligetur. Quod autem pro propriam monij necessitate, aut utilitate, res Ecclesiæ, Prælatus oppignorare non possit, etiam habetur *ex Cap. ex presentium 3. h. r.* cum pignus constitutum possit, nisi in propriis rebus, res autem Ecclesiæ in dominio, aut proprietas Prælati non sint.

§. V.

An, & quanam fructus pignoris sortem sit computandi; & in quibus casibus computare non debeant?

DEbere creditorem, cui res pignoris data est, fructus in de percipere, aut quos percipere potuisset, si negligentia ejus intervenisset, in sortem seu solutionem computare, ita ut si tantum ex fructibus percipit, quantum pignus

sum debitum, & expensæ factæ in rem pignoris nomine obligatam æstimantur, omne debitum penitus dissolvatur, ex utroque iterum jure, & præsertim ex cap. Cùm contra 6. h. e. & ex natura usuræ prohibita constat, quia cùm debitor maneat Dominus pignoris, consequenter fructus ex illo percepti ad hunc spectant, vel certè æstimatio illarum ipsi debetur, nisi in compensationem expensarum, quas in re pignori concessâ conservandâ fecit creditor, aut in locum pensionis, vel interesse, justè debiti, dum capitale restituatur, fructus relinquuntur. Et hinc communiter tres casus assignantur, in quibus fructus pignoris in sortem computari non debent; si scilicet & fundus feudalis in pignus Domino directo datus sit, & interea, dum debitum dissolvatur, obsequia à vasallo præstanda, illi remittantur, ut dictum; & si pro dote fructus pignoris marito percipiendi relinquuntur, ad onera matrimonii ferenda; & denique si rei suæ, injustè ab altero possessæ, nunc autem in pignus data, fructus percipiat, quia in tali casu per viam occultæ compensationis rediit, quod justè ad se spectabat.

§. VI.

Utrum venditio rei cum pacto revenditionis, ad arbitrium emptoris, recipiendo aliquid ultra sortem, sit vera & licita venditio, an verò potius contractus pignoris, sed illicitus, & usurarius?

Videatur de hac questione §. 7. Tit. 17. h. libro & cap. Illo vos 4. h. e.

tibi certa etiam quædam signa afferuntur, præsumendi nonnunquam in tali casu pro pignore, & contractu usurario.

§. VII.

An pactum legis commissoriae adjectum contractus pignoris sit licitum?

Pactum legis commissoriae in contractu pignoris v. g. tum censetur fieri, quando partes inter se conveniunt, ut si debitum v. g. ex mutuo intra certum tempus à debitore solutum non sit, pignus pro debito eo asservando datum, cadat in commissum, sive creditori cedat, cujuscuque, excedentis etiam pretii sit: quod pactum ab utroque jure in contractu pignoris reprobari, tanquam usurarium etiam ex cap. Significante 7. h. e. patet, quamvis enim hoc pactum legis commissoriae in venditione, & emptione permissum sit, ita, ut si pretium pro re vendita intra certum tempus solutum non fuerit, res sit inempta; in contractu pignoris tamen pactum hoc reprobatum, quia in illo casu nulli fit injuria, cùm penes emptorem maneat pretium non solutum, & penes venditorem maneat res inempta; in contractu autem pignoris, si tale pactum concederetur, non tantum grave sæpius damnum incurrere posset, qui pignus dedit, & rem plerumque pretiosiore, quam sit ipsum debitum, oppignoravit, sed plurimæ usuræ palliarentur ultra sortem accipiendo aliquid in mutuo pro sola mora in solvendo sæpius non culpabili; quod pactum in pignore adeo juri odiosum est, ut nec juramento addito firmetur (cùm juramentum non sit vinculum iniquitatis)

nec